



Arrest

nr. 74 350 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. VAN PARYS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Bengaal afkomstig uit Charmerirbag in het district Dhaka in Bangladesh. In 2006 vertrok u om economische redenen naar Griekenland. In Griekenland kon u echter niet aarden en eind 2007 keerde u terug naar Bangladesh. Eind 2009/ begin 2010 begon u te studeren in een madrassa in uw dorp, waar u ongeveer in augustus 2010 stopte met studeren. In de moskee kwam u in contact met S.R.(...) en E.H.(...) die religieuze discussies hielden in de madrassa waar u school liep. Zowel S.R.(...) als E.H.(...) waren leden van de "Jamiaat-e-Islami". De Bengaalse autoriteiten dienden een klacht in tegen S.R.(...) en E.H.(...) omdat dat zij betrokken zijn bij de verboden organisatie " Jamaat-ul-Mujahideen Bangladesh" (JMB). Volgens u ging dit om een valse aanklacht

omdat de Bengaalse autoriteiten op die manier de macht van de "Jamiaat-e-Islami" wilden breken. Op 4 mei 2010 kwam de politie u bij u thuis opzoeken.

Omdat u afwezig was, werden uw vader en broer door de politie hardhandig aangepakt, waardoor ze voor verzorging moesten worden opgenomen in het ziekenhuis. Op het ogenblik van bovenvermelde feiten verbleef u bij uw tante in Nahargonj. Na een week ging u naar uw zus in Dhaka, waar u van uw vader vernam dat de politie u zocht. U keerde vervolgens terug naar uw tante in Nahargonj om daar onder te duiken. U verbleef ongeveer een tweetal weken bij die tante. Tijdens uw verblijf in Nahargonj ging u op 22 mei 2010 pamfletten uitdelen voor de "Jamiaat-e-Islami". Op 27 april 2010 werd E.H.(...) en op 23 mei 2010 werd S.R.(...) aangehouden. Op 26 mei 2010 kwam u te weten dat er een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd en dat u werd gezocht wegens betrokkenheid bij de "JMB". U werd er van verdacht een assistent te zijn van E.H.(...). Na het verblijf bij uw tante keerde u terug naar uw zus, waar u lange tijd verbleef. Omdat u vreesde dat de politie u bij uw zus kon vinden pendelde u tussen de adressen van uw zus en een vriend die in dezelfde buurt woont van uw zus. Op 15 augustus 2010 vertrok u uit Bangladesh. U nam een vlucht naar Turkije en van daaruit reisde u via Griekenland naar België, waar u op 14 september 2010 aankwam en op 16 september 2010 asiel aanvraag. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor : uw geboorteakte, een "Nationality Certificate", een attest van de madrassa waar u school liep, een "FIR" (First Information Report), een Ehazar, een "WoA" (Warrant of Arrest), 2 medische attesten (van vader en broer) en twee krantenknipsels, waaruit moet blijken dat u wordt gezocht.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uit Bangladesh diende te vertrekken uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van Subsidiäre Bescherming zou lopen. Zo zijn uw verklaringen in het algemeen eerder vaag en op sommige vlakken niet consistent te noemen. Zo is het eigenaardig te noemen dat u niet spontaan kunt zeggen hoelang u op de madrassa heeft gestudeerd. Zo verklaarde u eerst het niet meer te weten, nadien een negental maanden om dan uiteindelijk na aandringen te beweren dat u vanaf eind 2009/begin 2010 tot augustus 2010 aan deze madrassa studeerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Dat u tot augustus 2010 daar zou hebben gestudeerd klemmt met uw verklaringen dat u reeds vanaf mei 2010 ging onderduiken en in dezelfde maand vernam dat u niet meer naar uw dorp kon terugkeren (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Bevreemdend is ook dat u in de vragenlijst ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde dat u anderhalf jaar naar de madrassa ging, terwijl u voor het Commissariaat- generaal stelde dat dit maar negen maanden was (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en vragenlijst DVZ 2.10). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid dat u daadwerkelijk heeft gestudeerd aan een madrassa, waardoor er ook geen geloof meer kan worden gehecht aan de rest van uw asielrelaas. De studie aan die madrassa ligt immers aan de basis van uw ingeroepen problemen in Bangladesh. Het is immers in de madrassa dat u S.R.(...) en E.H.(...) leerde kennen en het juist omwille van deze contacten is dat u door de Bengaalse autoriteiten met de "JMB" in verband werd gebracht.

Verder verklaarde u dat u vanaf begin mei 2010 reeds wist dat de politie naar u op zoek was en daarom niet terugkeerde naar uw dorp. In dit verband is het dan ongeloofwaardig dat u in Nahargonj op 22 mei 2010 pamfletten voor de "Jamiaat-e-Islami" ging verspreiden. Uw verklaring dat u op dat ogenblik nog niet wist waarvan u werd beschuldigd kan niet overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U wist immers al dat de politie u zocht en door het feit dat zowel uw vader als uw broer hardhandig door de politie werden aangepakt kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u op dat ogenblik toch wel besepte dat het om een ernstige zaak ging. Hoe dan ook uw handelwijze stemt niet overeen met het gedrag dat iemand, die genoodzaakt is onder te duiken omdat hij wordt gezocht door de politie, normaliter vertoont. Voorts verklaarde u in Dhaka dan bij uw zus en dan bij een vriend te zijn ondergedoken. U beweerde uitdrukkelijk dat u zich niet meer veilig voelde bij uw zus omdat de politie misschien het adres van uw zus zou kennen en u daar zou kunnen vinden (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). In dat verband is het dan op zijn minst eigenaardig te noemen dat u ondanks u op de hoogte was van het risico om bij uw zus onder te duiken, toch afwisselend bij uw zus en uw vriend ging onderduiken. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder kunnen er opmerkingen gemaakt over de juridische documenten die u ter staving van uw asielrelaas voorlegde. In eerste instantie moet worden opgemerkt dat u zelf niet wist welke documenten u voorlegde (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Dat u niet precies wist welke documenten u voorlegde betekent dat u de documenten niet grondig heeft gelezen wat er op wijst dat u een gebrek aan interesse

vertoont voor de zaak die tegen u aanhangig is. Van een kandidaat vluchteling die verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging kan worden verwacht dat hij weet welke documenten hij als begin van bewijs neerlegde. Voorts kan over dezelfde documenten worden vastgesteld dat het geen "certified copies" zijn maar "attested copies" afgeleverd door de "Notary Public". Volgens informatie waarover het Commissariaat- generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt, dat er gemakkelijk via een advocaat "certified copies" kunnen worden verkregen die aan bepaalde vormvereisten moeten worden voldoen. Zo is een "certified copy" een kopie op "government typed paper" voorzien van een aantal geldigmakende stempels. Enkel de "certified copy" en niet de "attested copy" geeft de garantie dat het om een echte en volledige kopie van het juridische document gaat. Uit wat voorafgaat en rekening houdende met het feit dat het in Bangladesh gemakkelijk is om valse documenten te verkrijgen kan worden besloten dat de juridische documenten die u voorlegde geen bewijswaarde hebben. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt over de krantenknipsels die u voorlegde. Zo kan vastgesteld worden dat de Engelstalige krant die u voorlegde grammaticaal gezien in goed Engels werd geschreven. Enkel uw "wanted" artikel vertoonde verschillende fouten (bv "which was band by..." en "Now het leaves his country"). Dit doet ernstige twijfels reizen over de authenticiteit van deze krant. De geboorteakte en het "Nationality Certificate" geven een indicatie over uw identiteit, doch voegen voor het overige niets aan uw asielrelaas toe. De medische documenten hebben in het licht van bovenstaande vaststellingen eerder een gesolliciteerd karakter. Aangezien uw verklaringen over uw studie in de madrasa niet geloofwaardig zijn kan er ook geen waarde worden gehecht aan het attest dat u van die madrasa heeft gekregen. Uit wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en kan u ook het Subsidiair Beschermingsstatuut niet worden toegekend. Net zoals voor elke vorm van internationale bescherming, is het immers ook voor het verkrijgen van het statuut van Subsidiaire Bescherming noodzakelijk dat dit ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) alsook artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en artikel 1 (2) van het protocol betreffende de status van de vluchtelingen van 31 januari 1967 (hierna: Protocol New York). Verzoeker voert ook de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991).

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De verzoekende partij klaagt de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) ten onrechte uit zijn eigen subjectieve interpretatie afleidt dat verzoekers verklaringen 'eerder vaag' en 'op sommige vlakken niet consistent te noemen' zijn, en dat hem daarom de status van vluchteling en subsidiair beschermde wordt geweigerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van mening dat de commissaris-generaal zijn beslissing heeft gesteund op de elementen die in het administratief dossier te vinden zijn. Het louter stellen dat de commissaris-generaal zich baseert op subjectieve interpretaties doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Verzoeker somt vervolgens in het verzoekschrift op welke elementen de commissaris-generaal concreet aanhaalt om te weigeren verzoeker internationale bescherming te geven.

Ten eerste vindt verzoeker dat zijn verklaringen omtrent zijn studie in de madrassa niet vaag, en evenmin niet consistent zijn. Verzoeker zou van bij het begin verklaard hebben dat hij ingeschreven was op de madrassa van eind 2009 tot augustus 2010 en de tijdspanne tussen december 2009 en augustus 2010 bedraagt 9 maanden, aldus zouden verzoekers verklaringen wel geloofwaardig zijn.

Waar de commissaris-generaal aanhaalt dat verzoekers verklaring tot augustus 2010 in de madrassa gestudeerd te hebben klemmt met zijn verklaringen dat verzoeker sedert mei 2010 onderdook en in die maand ook vernam dat hij niet meer naar zijn dorp kon terugkeren, stelt verzoeker dat ook hier geen inconsistentie te vinden is, maar enkel een andere interpretatie. Verzoeker zou namelijk gedacht hebben dat hem gevraagd werd van wanneer tot wanneer hij aan de madrassa ingeschreven was.

De Raad stelt vast dat verzoeker gesteld heeft dat hij 9 maand in de madrassa in zijn dorp verbleef, namelijk van eind 2009/begin 2010 tot hij in augustus 2010 stopte met daar te studeren (gehoor

Commissariaat-generaal p. 3). Deze periode bedraagt inderdaad ongeveer 9 maanden. De Raad dient weliswaar op te merken dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat hij anderhalf jaar op een religieuze school lessen volgde. In het gehoorverslag is duidelijk te lezen dat verzoeker verklaart dat hij in augustus 2010 stopte met daar te studeren. Verzoeker verklaarde echter ook dat hij sinds begin mei 2010 zijn vaste verblijfplaats verlaten heeft om dan afwisselend bij zijn tante, zus en vriend te verblijven (gehoor Commissariaat-generaal p. 2). Op 4 mei 2010 zou verzoekers vader hem verteld hebben dat hij niet meer terug kon komen naar zijn dorp, maar volgens verzoekers verklaringen zou hij tot augustus 2010 les hebben gevolgd aan de madrassa in zijn dorp. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. De Raad meent dat verzoekers verklaring voor deze tegenstrijdigheden, dat hij dacht dat hem gevraagd weer naar de periode dat hij ingeschreven was in de madrassa, zeer gesolliciteerd overkomt en duidelijk tot stand gekomen is in een poging verzoekers relaas wel te laten kloppen. Deze verklaring overtuigt niet.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal subjectieve interpretaties aanneemt als objectieve vaststellingen en daarom onterecht oordeelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker aan de madrassa heeft gestudeerd. Verzoeker betwist dit, en legt dienaangaande de nodige documenten neer. Ook indien de commissaris-generaal dit niet met absolute zekerheid gelooft dient hij toch vast te stellen dat ten aanzien van verzoeker een aanhoudingsmandaat werd uitgevaardigd, en dat er rechtszaken tegen verzoeker lopen. Hier kan volgens verzoeker geen twijfel over bestaan aangezien hij de *'Warrant of Arrest'* heeft voorgelegd en ook de krantenknipsels waaruit zou blijken dat hij wordt gezocht. Verzoeker wijst er verder op dat twee dagen na zijn vertrek uit Bangladesh 154 personen opgepakt werden, waarvan er 80 opgehangen werden.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

De Raad merkt ook op dat de stelling dat twee dagen na verzoekers vertrek uit Bangladesh 154 personen opgepakt zouden zijn en 80 personen opgehangen, een loutere bewering is die verzoeker niet bewijst en dat hij enig verband met zijn asielaanvraag niet aannemelijk maakt.

De bestreden beslissing stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker vanaf begin mei 2010 wist dat hij gezocht werd door de politie en daarom niet terug kon naar zijn dorp, maar dat hij toch op 22 mei 2010 in het dorp N.(...) pamfletten voor de 'Jamiaat e Islami' (hierna: Jamiaat) ging uitdelen. Verzoeker stelt ten eerst dat het geen pamfletten waren voor Jamiaat, maar briefjes met citaten uit de Koran op, en dat het dus geen politieke pamfletten waren waarmee verzoeker zich verdacht zou maken. Verzoeker wijst er verder op dat de politiemacht in Bangladesh zo klein is dat de kans heel klein is dat hij ontdekt zou worden in een dorp dat niet het zijne is.

De Raad merkt hier om te beginnen op dat de inhoud van de pamfletten die verzoeker uitdeelden niet relevant is. De commissaris-generaal meent dat het niet aannemelijk is dat verzoeker verklaart dat hij sinds begin mei 2010 ondergedoken leefde bij zijn tante, zus en vriend, omdat zijn vader verzoeker verteld had dat hij niet terug kon komen naar zijn dorp, maar dat verzoeker toch op 20 of 22 mei 2010 op straat overdag deze pamfletten is gaan uitdelen. De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn mening dat dit gedrag afbreuk doet aan de gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging. Verzoeker stelt wel dat hij pas wist dat er een zaak tegen hem loopt vanaf 26 mei 2010 en dat hij bijgevolg niet wist dat het zo ernstig was. De Raad merkt op dat verzoeker wel reeds wist dat er naar hem gezocht werd, aangezien zijn vader en broer begin mei 2010 mishandeld zouden geweest zijn toen ze thuis naar hem kwamen zoeken en schaaft zich dan ook achter dit motief. Verzoekers verklaring over de omvang van de politiemacht in Bangladesh is geen overtuigende verklaring.

Wat betreft de documenten die verzoeker heeft neergelegd stelt hij dat hij wel degelijk weet wat deze documenten zijn, aangezien ze dienen tot bewijs van verzoekers verhaal en de problemen die hij kent. Verzoeker beaamt dat het hier *'attested copies'* zijn en geen *'certified copies'*. Verzoeker stelt verder dat hij kan begrijpen dat op grond van de gegevens waarover de commissaris-generaal beschikt, deze besluit dat er geen zekerheid bestaat dat de neergelegde stukken echte en volledige kopieën van juridische documenten. Verzoeker betwist echter met klem dat het om valse documenten zou gaan. Verzoeker heeft meteen na het ontvangen van de bestreden beslissing de *'certified copies'* van de documenten opgevraagd, maar op het ogenblik van het aantekenen van huidig beroep, had verzoeker de gevraagde documenten nog steeds niet ontvangen.

De bestreden beslissing stelt: *“... documenten die u voorlegde geen bewijswaarde hebben. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt over de krantenknipsels die u voorlegde. Zo kan vastgesteld worden dat de Engelstalige krant die u voorlegde grammaticaal gezien in goed Engels werd geschreven. Enkel uw “wanted” artikel vertoonde verschillende fouten (bv “which was band by...” en “Now het leaves his country”). Dit doet ernstige twijfels reizen over de authenticiteit van deze krant.”*

Dit motief wordt door verzoeker betwist noch weerlegd. De Raad schaaft zich achter dit motief.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft gesteld dat verzoeker een zeer beperkte kennis heeft van de documenten die hij neerlegt, en dat hieruit een gebrek aan interesse blijkt dat de ernst van verzoekers vrees voor vervolging teniet doet. De Raad schaaft zich dan ook achter dit motief. Verzoeker spreekt deze vaststelling louter tegen in zijn verzoekschrift, maar geeft geen concrete verklaring voor zijn beperkte kennis. Ook deze documenten dienen ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen en dit is niet het geval. Verder is het ook zo dat uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegd is blijkt dat het in Bangladesh zeer eenvoudig is om aan valse en vervalste officiële documenten te komen, wat de bewijskracht van de documenten die verzoeker neerlegt nog meer afbreekt.

Verzoeker heeft bijkomende documenten neergelegd en verzoekt om uitstel omdat de geraadpleegde vertaler nagelaten heeft deze documenten te vertalen. Ondervraagd over de aard van de documenten ter zitting stelt verzoeker dat het documenten betreft die zijn vader via een advocaat bekwaam en betrekking hebben op de rechtszaak die tegen hem lopende is. De Raad stelt vast dat verzoeker nogmaals niet in staat is meer inlichtingen te verstrekken over het verloop van de door hem vermelde rechtszaak ook al zou er een advocaat in Bangladesh geraadpleegd zijn. Dit overtuigt niet. De Raad beslist geen uitstel van behandeling van de zaak te verlenen omdat rekening houdend met de gebrekkige kennis van verzoeker inzake het verloop van de rechtszaak en het feit dat er probleemloos valse en vervalste officiële documenten te verkrijgen zijn in Bangladesh. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

Verzoeker geeft vervolgens nog de vier voorwaarden om als vluchteling te worden erkend en stelt dat deze op hem van toepassing zijn. Hij bevindt zich buiten zijn land van herkomst. Verzoeker zou een gegronde vrees voor vervolging hebben omdat hij verdacht wordt banden te hebben met ‘Jamaat-ul-Mujahideen Bangladesh’ (hierna: JMB). Daarom zouden er twee rechtszaken hangende zijn tegen verzoeker in Bangladesh. Verzoeker benadrukt dat hij in werkelijkheid helemaal geen banden heeft met de JMB, maar dat hij ervan verdacht wordt, en daarom vervolgd wordt. Verzoeker zou dus vervolgd worden omwille van één van de gronden opgesomd in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker onterecht zou vervolgd worden kan hij in zijn land van herkomst geen bescherming krijgen en zal hij ook geen eerlijk proces krijgen. Verzoeker meent dan ook dat hij onder de definitie van vluchteling valt en meent dat de commissaris-generaal hem op basis van een zeer beperkt aantal gegevens heeft geweigerd de status van vluchteling toe te kennen.

De Raad benadrukt nogmaals dat het aan verzoeker is om met concrete argumenten te komen waarom de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Een louter theoretische bespreking van het begrip vluchteling volstaat hiervoor niet. Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van verklaringen die hij reeds afgelegd heeft, zonder aan te geven waarom de commissaris-generaal de inhoud van deze verklaringen fout beoordeelt heeft. Dit kan niet volstaan om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Ten slotte meent verzoeker nog dat er in de bestreden beslissing nagelaten wordt te motiveren waarom hem de subsidiaire bescherming geweigerd wordt.

De commissaris-generaal heeft voor verzoeker een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS